

L'Espanya del 21D

Per primera vegada en molts anys a Espanya la política –els equilibris polítics dominants– pot canviar de manera palpable. N'hi ha que afirmen que “el bipartidisme s'ha acabat” i que anuncien fins i tot una nova manera de fer que capgirarà tot allò que hem conegut fins ara. Sense dubte hi aboquen massa esperances. Cal dir, en primer lloc, que el bipartidisme entre el Partit Popular i el PSOE, inaugurat amb la dissolució de la UCD d'Adolfo Suárez, mai no ha estat “perfecte”. Ni de bon tros. Socialistes i populars han hagut de moure's durant dues legislatures amb el suport parlamentari del nacionalisme català. I amb la presència d'altres convidats, no sempre còmodes, que han alterat la linealitat política espanyola. Però és veritat que ara el que podria arribar a variar, encara que resulte improbable, és la mateixa presidència del Govern. Sempre que la irrupció de Ciutadans siga tan forta com aventuren algunes enquestes.

Ara, una cosa és el color d'un nou Govern i una altra de ben diferent els canvis *estructurals* que se'n podrien derivar. Encara en el cas més que improbable que Albert Rivera aconseguira la presidència del Govern guanyant les eleccions del 20 de desembre, la política espanyola no es capgiraria. Ciutadans hauria de governar amb el suport del PP o del PSOE. I diguen el que diguen els socialistes, tant ells com els populars es miren amb inquietud i hostilitat qualsevol reforma constitucional. En realitat, és possible que tot plegat no vaja més enllà d'una lleu alteració en les formes. Una alteració que podria ser més seriosa en el cas, remotíssim, que Podemos tinguera realment una certa força. Però el partit que lidera Pablo Iglesias, i que sí que proposa reformes més consistents, no tindrà la influència necessària per induir-les.

Malgrat la crisi, malgrat el descrèdit d'institucions angulars de l'Estat –com ara l'administració de justícia, els partits tradicionals o la mateixa monarquia–, malgrat la corrupció i malgrat el cansament d'una part significativa de l'opinió pública, res fa preveure a Espanya un canvi que comporte moviments reals de fons. I encara menys en el front dit “territorial”. Més aviat al contrari, el protagonisme creixent de Ciutadans fa preveure involucions en aquest àmbit més acusades que les que ha perpetrat el PP. En aquest sentit, l'independentisme català, el nacionalisme al País Valencià o a les illes Balears, no s'han d'inquietar gens. Per sort o per desgràcia, continuaran sent absolutament necessaris. Perquè al davant no hi haurà cap canvi real que els faça prescindibles. Que els traga la més mínima raó d'existència.

52

60

42

64

66

68 LITERATURA
Entrevista a Lola Badia

La Galeria

73 LITERATURA
Entrevista a Gabriel de la S.T. Sampol

74 LITERATURA
La frustrada nació valenciana
Xavier Aliaga

75 MÓN EDITORIAL

76 CINEMA
Comença un arbre genealògic
Àlex Gorina

77 TELEVISIÓ
Vinyetes
Toni de la Torre

78 TEATRE
Rebregant partitures
Francesc Foguet i Boreu

79 ART
Humanisme conceptual
Ricard Mas Peinado

80 ART
Les cartes de l'escultor
Enric Casanovas
Francesc Fontbona

81 GASTRONOMIA
L'origen del iogurt
Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.